

கந்தபுராண தத்துவம்.

திருவாவடுதுறை ஆதினம்

1952.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஸ்கந்தசஷ்டி மலர்.

“முருகன் குமரன் குகனென்று மொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவும்
குருபுங் கவளண் குணபஞ் சரணே.”

திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு - 59.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண தத்துவம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து

21-வது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன விக்வான்

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையால்

எழுதப்பெற்றது.

மெய்கண்டார்

யாண்டு

730

ந ந த ன

ஐப்பசி

க ந த ச ஷ டி.

1952.

இருபத்தோராவது குருமகா சக்ரிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மு க வு ரை .

கந்தபுராண தத்துவம் என்பது கந்தபுராணத்தில் கூறப்படும் வரலாற்றில் வைத்து நாம் எடுத்துக்காட்டும் உண்மைகள் எனப் பொருள்படும். புராணம்—பழைய வரலாறு. கந்தன்—ஸ்கந்தன் என்னும் வடமொழிப் பெயர்: स्कन्द: - சத்துருக்களை நாசம் செய்பவன் எனவும், स्कन्द: - உமா தேவியாரால் சேர்க்கப்பட்டவன் எனவும் பொருள் தரும். தமிழில், ஸ்கந்தன் கந்தன் என ஆயிற்று. “அந்தமில்லதோர் முனிநவடிவும் ஒன்றுகிக்-கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் துமான்” எனவும், “சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டி நீ ஒன்றுயச் செய்தாய்—ஆயதனாலே கந்தன் ஆமெனும் நாமம் பெற்றான்” எனவும் வரும் கந்தபுராணச் செய்யுட்பகுதி இதனை வலியுறுத்துக. “ஆறுமோர் உருவதாக ஆக்கவிற் கந்தனான்” என்பது தணிகைப்புராணம். இனி, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானால் அநுளிச்செய்யப்பட்ட வேதசிவாகமங்களில் உள்ள பரமரகசியங்கள் எல்லாம் பழைய வரலாறுகளில் வைத்து விளக்கப்படுகின்றன. மக்களுக்கு அவைகள் கதை வடிவத்திலே அமைந்து மனத்துக்கு இன்பம் செய்வன ஆம். கந்தபுராணம் ஆறு காண்டங்களையுடையது. சுப்பிரமணியமூர்த்தியின் பெருமைகளை நன்து எடுத்துச்சொல்வது. நாதோறும் கந்தபுராண படனம் நியமமாகச் செய்வோர் இம்மை மறுமைப் பேறுகளை எளிதில் அடைவர்.

இக்கந்தபுராணத் தத்துவத்திறிப்புகள் கந்தபுராணப்படனம் செய்யும் மெய்யன்பர்களுக்கப் பயன்தரும் என்பதே என்கருத்து. கந்தபுராண முழுவதும் படிக்க இயலாதவர் கந்தபுராணச் சுருக்கத்தையேனும் படித்தல் நல்லது. அதுவும் இயலாதவர் கந்தர் கவிவேண்பாவையேனும் பாராயணம் பண்ணுதலால் நலம்பெறுவர். 'வேலுமயிலும்' 'வேலுமயிலும்' என இடைவிடாது செபம் செய்பவர் அடையும் நன்மைகள் பல. முநக்கடவுளுக்கூரிய ஆறெழுத்து மந்திரத்தை உபதேச வாயிலாக அறிந்து செபிக்க. தெரிந்தோ-தெரியாமலோ; அன்பினாலோ-அன்பில்லாமலோ கந்தக்கடவுள் திருநாமத்தை உச்சரிப்பவர் கடைத்தேறுவர். இது உறுதி.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பக்தர்கள் பொருட்டு ஸ்கந்தசஷ்டி மலராக இதனை வெளியிட்டுதவுமாறு கருணைகூர்ந்து கட்டளை யிட்டருளிய திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்து 21-வது துருமகாசந்திரானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகசுவாமிகள் திருவடிகளை மன-மொழி-மெய்களால் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குவதையன்றி வேறென்ன செய்ய வல்லேம்.

இத்தத்துவத்திறிப்புகளில் பிழையுளதேல் மன்னித்து வேண்டும் திருத்தங்களையெல்லாம் உதவுமாறு பணிவுடன் பெரியோரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

திருவாவடுதுறை }
23-10-52 }

சித்தாந்த சைவமணி—
த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,
ஆதின வித்துவான்.

கந்தபுராண தத்துவம்.

முருகு என்பது அழகு, இளமை எனப் பொருள்படும். அவ்வழகு 'மாறாத அழகு' ஆம். அவ்விளமை 'மாறாத இளமை' ஆம். "— என்றும், இளையாய் அழகியாய் ஏறார்ந்தான் ஏறே, உளையாய்என் உள்ளத் துறை" என்னும். இவ்வெண்பாவில் என்றும் இளையாய்! என்றும் அழகியாய்! எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. "செருவில் ஒருவ! பொருவிறன் மள்ள! என்னும் இப்பகுதியில் மள்ள என்பது இளமைப்பருவத்தோனே எனப் பொருள்படும். இனி, "இன்பம் விளைய அன்பின் அணையும் என்றும் இளைய பெருமானே." என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, சூரமன்பன் தவப்பெருக்கால் அவன் முன் முருகவேள் விசுவரூப தரிசனம் தந்தருளுகின்றார். சூரன் கண்ணாக்கண்டு களிக்கின்றான், வாயாரப்புகழ்ந்து மகிழ்கின்றான், நெஞ்சார நினைந்து உருகுகின்றான். இதனைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிபசுவாமிகள் சீழ்வருமாறு சித்திரிக்கின்றார்கள்.

"சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன்னில், ஏர்க்குறு மொளியும் சீரும் இளமையும் எழிலுமெல்

லாம், ஆர்க்குறும் உலகி லம்மா அற்புதத் தோடும் பஸ்காற், பார்க்கினும் தெவிட்டிற் றில்லை இன்னுமென் பார்வை தானும்.” எனவும்,

“ஆயிர கோடி காமர் அழகெல்லாந் திரண்டொன் றுகி, மேயின என்னினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம் தன்னில், தூயநல் எழிலுக் காற்றா தென்றிடின இணைப தொல்லோன், மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமைபார் வகுக்க வல்லார்.” எனவும் கூறுஞ் சித்திரம் மெய்யன்பர் மனத்தில் அப்படியே பதியுமன்றோ ?

இனி, அச்சமின்மை, அகத்தூய்மை, குரு சாஸ்திராதி களில் பக்தி சிரத்தை விசுவாசம் வைத்தொழுகுதல், ஞான நெறியை உணர்ந்து கடைப்பிடித்தல், சதாசாரம், தானம், ஐம்புலவொடுக்கம், தெய்வவழிபாடு, தவம், உண்மை, இரக் கம், சாந்தம், திரிகரணசுத்தி, விதித்தன செய்தல், விலக்கிய ஒம்பல், தற்புகழ்ச்சி இன்மை இவையெல்லாம் தேவசுபத் ஆம். இவை எல்லாம் நல்லன; நன்மையை விளைவிப்பன.

டம்பம், கர்வம், அபிமானம், கோபம், கொடூரம், அறி யாமை முதலிய எல்லாம் அசுரசுபத் எனப்படும். இவை தீயன; தீமையையே விளைவிப்பன ஆம். நற்குணம், தீக் குணம் இவை ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுடையன. நற்குண முடையோர் ஒரொருகால் தீக்குணங்களால் மொத்துண்டு மோதுண்டு அவதியுறுவர். தீக்குணம்-தீச்செயலுடையார் பால் நல்லோர் அகப்பட்டு அவதியுறுவதை அல்லும்பகலும் அனவரதமும் உலகில் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். .

ஆன்மாக்களின் தியான பாவனையில் புருவ மத்தியில் சோதி தோன்றும். பேரொளிமயமாய் உலகம் காணும். நெற்றிக்கண் ஞான சக்ஷுஸ் எனப்படும். இறைவன் ஞான வடிவினன். பேரொளிப்பிழம்பினன். மாயாகுணங்களில் லாதவன்: நிர்க்குணன். நிர்க்குணவடிவம் ஐம்புலனுக்கும் மனத்துக்கும் புலப்படாதது. ஐம்புலனுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டும் வடிவமே சகுண வடிவம். இறைவருடைய நெற்றிக் கண்களில் தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை திவ்விய தேஜஸ்: அது எங்கும் கலந்து பரவியது. ஆகாய முழுவதும் விபாபித்தது. அந்த திவ்ய தேஜஸ் இறைவரால் வாயுவினி டத்தும், அக்கினியிடத்தும், கங்கையிடத்தும், சரவணப் பொங்கையினும் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது. திவ்விய தேஜஸ் பஞ்சபூதங்களிற் கலந்தும் தனித்தும் செலுத்தப்பட்டமை சிந்திக்கத்தக்கது.

இதனைக், கந்தர்கலி வெண்பா:—

75. “ தேசதிகழ்,
பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப்
பாங்குறையும் முக்கட் பரஞ்சோதி - ஆங்கோருநாள்
76. வெந்தகுவர்க் காற்றூத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோ டதோமுகமும் - தந்து
77. திருமுகங்க ளாருகிச் செந்தழற்க னுறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறியா றுய்ப்ப - விரிபுவனம்
78. எங்கும் பரக்க இமையோர்கண் டஞ்சுதலும்
பொங்குந் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் - அங்கண்

79. எடுத்தமைத்து வாயுவைக்கொண்டேகுதியென்றேம்மான்
கோடுத்தளிப்ப மெல்லக் கோடுபோய் - அடுத்ததோரு
80. பூதத் தலைவகோடு போதியேனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக் கே சென்றுய்ப்பப் - போதோருசற்
81. றன்னவளுங் கொண்டமைதற் காற்றாள் சரவணத்திற்
சென்னியிற்கொண் டுய்ப்பத் திருவுருவாய் - முன்னர்
82. அறுமீன் முலையுண் டழுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவற்
83. கன்னியொடும் சென்றவட்குக் காதவருக் காட்டுதலும்
அன்னவள்கண் டவ்வுருவம் ஆறினையும் - தன்னிரண்டு
84. கையால் எடுத்தனைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புனைந்து
மெய்யாறும் ஒன்றாக மேவுவித்துச் - செய்ய
85. முகத்தி லனைத்துச்சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துண் மகிழ்பூத் தளித்துச் - சகத்தளந்த
86. வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்திலளித்
துள்ளம் உவப்ப உயர்ந்தோனே - ” என விரித்து
உணர்த்தும். இது சகுண சாகார வடிவம் என்பர்.

பூதம் ஐந்து, தன்மத்திரை ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, புருஷன் (பிரகிருதி) ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து தத்துவங்கள். தத்துவமயமான பிரபஞ்சத்துக்கு அதிஷ்டானமாக விளங்குபவரே சரவணபவன் என இங்கே குறிக்கப்படுகிறார்.

சரவணம் - நாணற்காடு, வணம் = வனம் = கூட்டம். வடமொழி எழுத்துக்களால் எண்களைக் குறிக்கும் குறியீட்டு வழக்கு மந்திரசாஸ்திரங்களில் பேசப்படும். 'ஸ்ர' என்பது இருபத்தைந்து என்னும் எண்ணைக் குறிப்பிடுதன்பர். பஞ்சபூதபரிணாமே பிரபஞ்சம். எனவே, இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் கூட்டமாகிய இப்பிரபஞ்சமே சரவணம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. சிவசத்திகளின் ஒன்றுபட்ட வடிவமே அறுமுகக்கடவுள். சத்-சிவம், சித்-சிவசத்தி, இவற்றிடைத் தோன்றுவது ஆனந்தம்-குமரன். சச்சிதானந்த வடிவமே சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் என்பது. முருகவேள் சிவபிரானின் வேறல்லர்.

இதனை நமது கச்சிபப்ப சிவாசாரியசுவாமிகள் - “நன் முக மிருமூன்றுண்டால் நமக்கவை தாமே கந்தன், தன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி, முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண் டெழுத்து மொன்றாய், உன்மகன் நாமத் தோரா றெழுத்தென வுற்ற வன்றே.”

“ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும், பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான், ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும், போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் க்ருள வல்லான்.” எனக் கந்தபுராணத்தில் அருளுகின்றார்கள். இதனால், சிவபெருமானைப்போலவே முருகக்கடவுளும் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் எனவும், என்குணத்தொருவன் எனவும் அறிகிறோம்.

இனி, கலியுக மெப்த்தெய்வமாய்க் கண்காண முன்
நின்று இம்மைப்பேறுகளைப் பெல்லாம் அன்பர்க்குள வல்லார்
முருகவேளே. மறுமைப் பபனையும் தரவல்லார் அப்பெரு
மானே யாவர். இதனை 'சீரும் போதமும் அழிவில் வீடும்
போற்றினர்க்கு அருளவல்லான்' என ஆசிரியர் குறிப்பிடு
கிறார். வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈயும் விமல மூர்த்தி
அன்பர்கள் இதய ஊற்றில் பெருக்கெடுத்தோடும் இன்ப
அன்பு வெள்ளப்பெருக்காற்றிலே அவ்வவர் விருப்பத்துக்
கியைபக் குழந்தை வடிவாகவும், தாப் வடிவாகவும், பரம
பிதா வடிவாகவும் காட்சியளித்து அவ்வின்ப வெள்ளம்
மேலும் மேலும் கரைபுரண்டோடச் செய்தருளுகின்றார்.
அவ்வின்ப அன்பு வெள்ளம் அருட்பெருங் கடலிற் கலந்து
அருள் வெள்ளத்தால் விழுங்கப்பட்டுப் பிரித்துணர வாராம
லிருக்கும் என்க.

இனி, சூரியனுடைய ஒளி — கிரணம் எங்கும் பரவு
கிறது. ஆனால், அக்கிரணம் ஒரு பொருளையும் எரிப்பதில்லை.
சூரியகாந்தக் கல்லினிடைபே தோன்றும் கிரணசத்திக்குப்
பொருள்களை எரிக்கும் வன்மையுண்டாம். விழகில் தீப்
பொருந்தியுள்ளது. ஆனால் அத்தீ அக்கட்டையை எரிப்ப
தில்லை; அதுசாமானிய நிலை. விசேஷ நிலையில் தீக்கடை
கோலை முறுக வாங்கிக்கடைய உள்ளே உள்ள தீ வெளிப்
பட்டுத்தோன்றும். அவ்வாறு வெளிப்பட்ட தீயே பொருள்
களை எரிக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. இதனைப்பாவரும் அறிந்
திருக்கிறோம். இறைவன் எப்பொருளினும் கலந்திருக்
கிறான். அவன் சத் வடிவின்ன்; ஆயினும், மாயை மாயா
காரியம் இவைகட்கு அவன் விரோதம் செய்பான். இதனா

லேயே அசுரர்கள் தவத்துக்கிரங்கி அவர்கள் வேண்டிய வரங்களைபெல்லாம் வேண்டியபாங்கு அவர்களுக்கு அருளி னான்.

இனி, நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமதேவருடைய மானஸபுத்திரர் காசிபர். அவருக்குப் பதின் மூன்று மனைவிகள். அவருட் சிறந்தார் திதி, அதிதி என்னும் இருவர். இவர்களாலேயே உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் தோன்றின. இவ்வரலாற்றைத் தத்துவ நிலையில் இயைத்தும் பொருள் காணலாம். வரலாறுகளையாவும் பொய் எனக் கொள்ளுதல் தவறு. வரலாற்றில் வைத்துத் தத்துவங்களை ஆராய்க்கிடக்கும் செய்தியே இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு பகுதியையுடையது அந்தக்கரணம். இதனையே பிரமதேவர் எனக் குறிப்பிடலாம். அந்தக்கரணங்களுடன் ஆன்மா கட்டுண்ட நிலைபைக் காசிபர் எனக் குறிப்போம். காசி பருக்கு இரண்டு மனைவிபர் சிறந்தவர். அவரே திதி அதிதி என்பார். அவரை முறைபே அவிவேகம் விவேகம் எனக் காண்போம். திதியினிடம் தோன்றியவர் தைத்தியர்— அசுரர்; அதிதியினிடம் தோன்றியவர் தேவர்—சுரர். அசுர ரும் சுரரும் என்றும் மாறாத பகைவர். உலகநிலையில் அவி வேகிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் என்றும் தீராப்பகையுண் டன்றோ? அவிவேகிகளை அசுரர் எனவும், விவேகிகளைச்சுரர் எனவும் கொள்வோம். அவிவேகமும் விவேகமும் என்றும் மாறுபட்ட தன்மைகள்: ஒரு காலத்தும் அவை ஒவ்வா.

விவேகம் மேம்பட்ட காலத்து அவிவேகம் அடங்கித் தோன்றும்; அவிவேகம் தலை பெடுத்தால் விவேகம் அதன் சந்நிதி மாத்திரையில் நிலைகெட்டு ஒளிக்கும். ஆன்மா முக்குண வசத்தால் மாறி மாறி விவேகம் அவிவேகம் உடையதாக விளங்கும். ஒரு காலத்து அசுரருக்கு வெற்றியும் ஒரு காலத்துச் சுரருக்கு வெற்றியும் மாறி மாறி உண்டாம்: அது இயல்பு.

இனி, மாயை என்பவள் காசிபரை மயக்கிக் கூடினாள். அதன் பயனாகச் சூரபண்பன், சிங்கமுகன், தாரகன், அசுமுகி முதலியோர் தோன்றினர். சூரபண்பனுக்குப் பானுகோபன் முதலிய மக்களும், சிங்கமுகனுக்கு அதிசூரன் முதலிய புத்திரரும், தாரகனுக்குப் பல புத்திரரும் தோன்றினர். சூரபண்பன் வீரமகேந்திரத்திலும், சிங்கமுகன் ஆசுர புரியிலும், தாரகன் மாயாபுரியிலும் வீற்றிருந்து தமது அரசு நடத்தினர். சூரபண்பன் தேவர்களை அடிமைப்படுத்தி இடுக்கண் பல செய்தான். இந்திர ஸேனத்தை எரிக்கு இரையாக்கினான். தேவர் யாவரும் நிலைகெட்டோடினர். கயிலைமலையை அடைந்தனர். பரமசிவன் பால் அடைக்கலம் புகுந்து ஓலமிட்டனர். அப்பரமன் அபயந்தந்தருளினார். முருகவேளைத் தோற்றுவித்தார். தேவர்கள் இடுக்கண்தீர அதுக்கிரகித்துச் சிவபிரான் அவர்பால் முருகவேளை ஒப்பு வித்தார். பதினொரு உருத்திரரையும் படைக்கலமாக்கிக் குமாரக் கடவுளுக்குக் கொடுத்தார் சிவபிரான். சூரபண்பனுக்குப்பயந்து மூங்கில் வடிவாப்ச் சீர்காழிப்பதியிலிருந்து நந்தவனம் உண்டாக்கி இறைவனை வழிபட்டவனாகிய இந்திரன் அச்சம் நீங்கி முருகவேள்பால் வந்து வணங்கினான்.

குமார தெய்வம் தேவேந்திரனுக்கு அபயந்தந்தது. தேவகிரியில் கந்தக் கடவுளை எழுந்தருளப்பண்ணித் தேவர்கள் பூசித்தனர். அவரைத் தமக்குச் சேனாதிபதியாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

பின்பு குமாரவேள் கிரவுஞ்சகிரியைப் பொடிப்படுத்துத், தாரகனை இரு கூறுக்கிப், பாலைவனம் கடந்து, தேவர்களுடன் வந்து, திருச்செந்திலைத்திருப்படைவீடாகக்கொண்டு அங்கே எழுந்தருளினார். வீரவாகுதேவரைச் சூரபன்மன்பால் தூது விடுத்தனர். போர் தொடங்கியது. சூரபன்மன் தவிர யாவரும் போர்க்களத்திலே மாண்டொழிந்தனர். மாமர வடிவாய்ச் சூரன் கடலிற்புக்கான். முருகக்கடவுள் திருக் கரத்துவேல் அம்மாமரமுதலைக் களைந்து சூரபன்மனை இரு கூறுக்கியது. மயிலும். சேவலுமாய் நின்றான் சூரபன்மன். இறைவர் சேவலைக் கொடியாக உயர்த்து மயிலை வாகனமாகக் கொண்டருளினார் என்பது வரலாறு. இவ்வரலாற்றில் வைத்துச் சில உண்மைகளை ஆராய்வோம்.

சாமானிய சேதனன் ஆகிய இறைவன் மாயை புத்திரர் களாகிய சூரபன்மன் முதலியோரைக் கொல்லமாட்டார்; சாமானிய அக்கினி விசேட வடிவத்தையுடைய மரத்தை எரிக்காததுபோல என்க. ஞானவடிவுடையவன் இறைவன். அவன் நெற்றிக்கண்கள் ஆறிலிருந்தும் ஆறு பொறிகள் தோன்றின. அவை ஞானாக்கினிப்பொறிகள். இந்த விசேஷமான ஞானாக்கினிப்பொறியே மாயாகாரியமான அசுரரை அழிக்கவல்லது. சூரியகாந்தக்கல்லின் முகமாகச் செலுத்தப் பட்ட சூரியகிரணம் போன்றவரே சுப்பிரமணியக்கடவுள்

ஆவார். சத்வடிவாகிய சிவம் சித்வடிவாகிய அருளுடன் கூடினமையாலே அவ்விடத்து ஆனந்தம் வெளிப்பட்டருளியது. சமாதிரிலையிலே சச்சிதானந்தப் பரம் பொருள் ஆனந்தமாய் வெளிப்பட்டருளும் என்ற குறிப்பை இதன் முகமாய்ப் பெறுகிறோம்.

இனி, இறைவன் பதினொரு உருத்திரரையும் பதினொரு ஆயுதங்களாகப் படைத்துக் குமார்க்கடவுளிடத்துக் கொடுத்தருளினார். இந்தக் குறிப்பு சம்சார துக்கத்தை நாசஞ் செய்தருள்பவர் இவ்விறைவர் என்பதை யுணர்த்தும். வேல்-ஞானசத்தி. “அருளது சத்திபாகும் அரன்றனக்கு அருளையின்றித் - தெருள் சிவமில்லை” எனவும், “சத்திதன் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்” எனவும் வரும் உண்மைத் திருவாக்குக்கள் பற்றியுணர்க. ஞானப்பிழம்பாகிய சிவபிரானுடைய அருளும் ஞானமே. அந்த ஞானத்திடையே தோன்றுவதும் ஞானானந்தமேயாம். எனவே, முருகவேள் ஞானானந்தவடிவினர். அவர் திருக்கரத்து வேலும் ஞானவேலே.

முருகவேளைச் சூரபன்மன் முன்னைத் தவ விசேடத் தால் நேரில் தோன்றிக் காட்சியளித்தருளக்கண்டான். அப்போதுள்ள நிலையைக் கச்சியப்ப சிவாசாரியசுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளுகின்றார்கள்.

“கோலமா மஞ்ஞைதன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப், பாலனென்றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்திலேன் யான், மாலயன் தனக்கும் ஏனைவானவர் தமக்கும் யார்க்கும், மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ.”

என நினைந்து உள்ளம் நைகின்றான். மேலும் அவன் “ஒற்றென முன்னம் வந்தோன் ஒருதனி வேலோன் தன்னைப், பற்றிக லின்றிநின்ற பராபர முதல்வன் என்றே, சொற்றனன் சொற்ற எல்லாம் துணிபெனக் கொண்டிலேனால், இற்றையிப் பொழுதில் ஈசன் இவன் எனும் தன்மை கண்டேன்.” எனக்குழைந்து குழைந்து உருகுகின்றான் என்கிறார்கள். ‘ஒற்றென முன்னம் வந்தோன்’ என்றது வீரவாகு தேவரை. முருகவேளால் முன்னம் தூதாக அனுப்பப்பட்ட வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனிடம் முருகவேளைப்பற்றித் தெரிவித்தருளும் திருப்பாட்டுக்களும் சிந்திக்கவேண்டியனவே. அவை வருமாறு :—

“மண்ண ளந்திடும் மாபனும் வனசமே லவனும், எண்ணாரும் பகல் தேடியும் காண்கிலாதிருந்த, பண்ணவன் நுதல் விழியிடைப் பரஞ்சடர் உருவாய், உண்ணி றைந்தபேரருளினால் மதலையாய் உதித்தான்.”

“முன்ன வர்க்குமுன் னாகு வோர் தமக்கும் முற்பட்டுத், தன்னை நேரிலா தீசனும் தனிப்பெயர் தாங்கி, இன்னுயிர்க்குயிராய் அருவுருவமாய் எவர்க்கும், அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண்.”

ஈசனே அவன் ஆடலால் மதலை ஆயினன்காண், ஆசிலா அவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ, பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு பேதகன் அல்லன், தேசலா அகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.” என்பன.

சாஸ்திர விசாரணையில் முனைந்த புத்தியையே இங்கு தூதாகக் கொள்ளலாம். இனி, சூரபன்மன் ஒற்றுகவந்த

ருளிய வீரவாகுதேவர் கூறிய உபதேச மொழிகளை எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சிந்தித்து உண்மை யுணர்கின்றான். பின்பு தன் இளவலும் இளையசேயும் கூறிய சரத மொழிகளையும் சேரவைத்துக் காண்கின்றான். இதனை அறிவுறுத்த வந்த நம் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளுவன வருமாறு:—

இளவலாகிய சிங்கமுகாசுரன் கூற்றுக்கள் இவை :

“வரமளித்தபாம் அழிப்பது முறைபன்று வரத்தால், பெருமை பெற்றுள் சூரனை அடுவது பிறர்க்கும், அரிதெனப் பரன் உன்னியே தன்னுரு ஆகும், ஒருமகற் கொடு முடித்தும் என்று உன்னினுன் உளத்தில்.”

“செந்நிறத் திருமேனியும் திருமுகம் ஆறும், அன்ன தற்கிரு தொகையுடைத் தோள்களும் ஆக, முன்னவர்க்கு முன் ஆகிய பராபர முதல்வன், தந்துதற்குணல் ஒருதனிக் குமரனைத் தந்தான்.”

“அருவும் ஆகுவன் உருவமும் ஆகுவன் அருவும், உருவும் இல்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின், கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமும் ஆகுவன் கண்டாப், பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.”

“வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரிந்த, போதக் காட்சிக்கும் காணலன் புதியரிற் புதியன், மூதக் கார்க்கு மூதக்கவன் முடிவிற்கும் முடிவாய், ஆதிக்காதிபாய் உயிர்க்குயிராய் நின்ற அமலன்.” என்பன காண்க.

இளைப்புதல்வனாகிய இரணியன் சூரபன்மனிடம் முருக வேளைப்பற்றிக் கூறியன வருமாறு:—

“அறுமுகத் தொருவனாகும் அமலனை அரன்பால்வந்த, சிறுவன் என்று இகழல் மன்றோ செய்கையால் பெரியன் கண்டாய், இறுதிசேர் கற்பம் ஒன்றில் ஈறிலாதவன் பால் தோன்றும், முறுவலின் அழலும் மன்றோ உலகெலாம் மூடிப்பதம்மா.”

“வாசவன் குறையும் அந்தண் மலரயன் குறையும் மற்றைக், கேசவன் குறையும் நீக்கிக் கேடிலா வெறுக்கை நல்க, ஆசிலோர் குழனி போலாய் அறுமுகங் கொண்டான் எண்டோள். ஈசனே என்பதல்லால் பிறிதொன்றை இசைக்க லாமோ”

“கங்கைதன் புதல்வன் என்றும் கார்த்திகை மைந்தன் என்றும், செங்கண்மால் மருகன் என்றும் சேனையின் செல்வன் என்றும், பங்கயன் முதலோர் தேரூப் பரஞ்சுடர் முதல்வன் தன்னை, இங்கிவை பலவும் சொல்வது ஏழைமைப் பாலதன்றோ.” என்பன. இவைகளையெல்லாம் நாம் சிந்தித்துத் தெளிபக்கடவோம்.

இனி, குமாரக் கடவுளை எல்லா ஆன்மாக்களுடைய இருதயம் ஆகிய குகையினுள் இருப்பவன் எனத் தேவர்கள் அறிந்தனர். உடல்பொருள் ஆவிகளையெல்லாம் அப்பொரு மான்பால் தத்தம் செய்தனர். தமக்கென ஒரு செயலின்றி அவர் இருந்தனர். இதுதான் ஆத்ம சமர்ப்பணம் எனக் கூறப்படுவது. குமாரதெய்வத்தைத் தமக்குச் சேனாதிபதி

யாக்கிச் சிறப்புச்செய்து அவர் ஆணையின் அடங்கி அமரர் நடந்த வரலாறு இக் குறிப்பை நமக்கு உணர்த்துவதாம். ஏமகூடம் என்பது இருதயத்தை உணர்த்துவது: அது சுழுத்தித் தானம். அதன் அண்மையில் உள்ளது மாயாபுரி. தாரகாசுரனை அஞ்ஞானநிலையில் அமுந்திய ஆன்மாவுக்கு ஒப்பிடலாம். கிரவுஞ்சகிரியை அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகும் அறிவின்மை எனக் கூறலாம். ஞானவடிவாகிய வேற்படையைத் 'தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாகச்' சண்முகக்கடவுள் விடுத்த வரலாறுபற்றிக் காண்க.

இனி, மாயை காசிபரை மயக்கிப் புணர்ந்தமை அஞ்ஞானத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மா மயங்கிக் கிடத்தலையும், சூரபன்மன் தோன்றுதல் அகங்காரம் தோன்றுவதையும், சிங்கமுகன் பிறத்தல் குரோதம் தோன்றுவதையும், தாரகன் உற்பவம் மோக முண்டாவதையும், அசமுகியின் பிறப்பு சஞ்சலம் உண்டாவதையும் உணர்த்தும் குறிப்பாகக் கொள்ளலாம். ஆன்மா மாயை வசப்பட்டு இவைகளைப் பெறுகின்றது என்ற குறிப்புத்தோன்ற இவ்வரலாறு காணப்படுகிறது. அகங்காரத்தால் தோன்றும் தூர்க்குணங்கள் போன்றவர் பாணுகோபன் முதலியோர். குரோதத்தால் தோன்றும் காரியங்கள் போன்றவர் அதிகூரன் முதலியோர். மோகத்தால் விளையும் பயன் போன்றவர் தாரகன் மக்களாவார். பலவகைப்பட்ட மிருக வடிவினராய்த் தோன்றிய அரக்கர் பலவகைப்பட்ட தூர்க்குணங்களே வடிவம் எனக் கூறலாம்.

இனி, ஆணவம் கன்மம் மாயை போன்றவர் சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகன் எனவும் கொள்ளலாம். யான் எனது

என்னும் செருக்குடன் சரீராதிகளில் ஆத்மபுத்தி பண்ணுவது அஞ்ஞானத்துடன் கூடிய ஆன்மாவின் நிலை. வீரமகேந்திரம் என்பதை இதற்கு ஒப்பிடலாம். மாயாபுரி, ஆசுரபுரி, வீரமகேந்திரம் என்பவற்றை முறையே ஸ்தூல சூக்ச்ம காரண சரீரங்களாகவும் கொள்ளலாம். இந்திரன் அசுரர்கட்கு அஞ்சிச் சீர்காழியில் மூங்கில் வனத்திலே மறைந்துறைந்தான். இவ்வரலாறு அகங்காரம் முதலிய தூர்க்குணங்கள் மேம்பட்டு விளங்க அழைவகளால் மொத்துண்ட ஆன்மா இருதயத்தில் மறைந்து கிடப்பதை யுணர்த்தும். உப்யானவனமே நாடிக்கூட்டம், சுழுமுனை நாடியே மூங்கில், இந்திராணியே குண்டலினி சத்தி எனக் கொள்வோம். சூரபன்மனுக்கு இந்திராணி வசமாகவில்லை என்னும் வரலாற்றால் யான் எனது என்னும் செருக்கு உள்ளவரையில் குண்டலிசத்தி வசப்படுவதில்லை என்ற உண்மை வெளியாம்.

இனி, தேவகிரியில் முருகவேளைத் தேவர்கள் பூசித்தார்கள் என்ற வரலாற்றையும் விசாரிப்போம். அஞ்ஞானம் சிறிது நீங்கியபோது இதயத்தானத்தில் ஆன்மா இறைவனைப் பூசிக்கும் உண்மை தோன்றும். இது அகவழிபாடு எனப்படும். தேவகிரி என்பது தகரபுண்டரீகத்துக்கு ஒப்பானது. பாலேவனத்தைக்கடந்து சென்றமை பாழ் நிலத்தைத் தாண்டிய குறிப்பு: அது முப்பாழ் என்பது. பாலேவனம் என்பது கற்பனை ஒழிந்த இடம் என்க. பின்பு திருச்செந்தூரையாவரும் அடைந்தனர். எம்பெருமான் அங்கே இனிது வீற்றிருந்தார். இவ்வரலாறு துரிய நிலையைக் குறிப்பதென்னலாம். ஆஞ்ஞானமே அது ஆம். இதனை,

“அந்திபகலென் றிரண்டையு மொழித்
 திந்திரிய சஞ்சலங்களை யறுத்
 தம்புய பதங்களின் பேருமையைக்-கவிபாடிச்
 சேந்திலே யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வறக்
 கந்தனை யறிந்தறிந் தறிவினிற்
 சேன்று சேருகுந்தந் தேளிதரத்-தணியாத
 சிந்தையு மவிழ்ந்தவிழ்ந் துரையொழித்
 தேன்செய லழிந்தழிந் தழியமெய்ச்
 சிந்தைவர என்றினின் தெரிசனைப்-படுவேனோ”

என்பது ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்.

கந்தபுராணத்திலே திருச்செந்திற்படலம் வரையில் உள்ள பகுதியின் பொருளை இவ்வாறு கொள்ளலாமெனக் கருத இடந்தருகின்றது. அது வருமாறு:— பக்குவநிலையை யுடைய ஆன்மா இறைவரைச் சரியை கிரியா போகத்தால் சாதனம் செய்ப, இறைவன் அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு குருவடிவில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்தருளினார். ஆன்மா அக்குருவைத் தொடர்ந்து அவராணைவழிப் பணி விடை செய்து நின்ற அளவில் உபதேசம் பெற்று ஞான சாதனத்துடன் துரியநிலையை அடைந்து சமாதி கூடிய தன்மையை உணர்த்துவது என்பதே பிண்டப் பொருளாம்.

இனி, வள்ளி நாயகியார் திருமணப்படலத்திலே உள்ள சில குறிப்புக்களையும் தந்து ஒருவாறு நிறைவேற்றலாம். வள்ளியம்மையார் திருமணம் ஆன்மாவானது தன்னிலையை உணர்ந்து சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வை அடைவதைக்

குறிப்பிப்பது என்னலாம். திருமணம்—புறச்சமாதி. தேவர்
களை விண்ணிற் குடியேற்றுதல் ஆன்மஞானம் பெறும்
குறிப்பை யுணர்த்தும்.

தொண்டைநாடு — கழுத்தின்மேலுள்ள பாகம், மேற்
பாடி — முகம், வள்ளிமலை—புருவநடு, வள்ளி—ஜீவசக்தி—
குண்டலிசக்தி, வள்ளிக்குழி — மூலாதாரம், வேடர்கள் —
கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்கள், நம்பி—ஆன்மா எனலாம்.
திணைப்புனம் — போகம் நுகரும் உடல், திணை — பிரபஞ்ச
சுகம், பரண் — சாஸ்திரஞானம், கவண்கல் — வைராக்கி
யத்துடன் கூடிய அந்தக்கரணங்கள், பறவைகள்—இந்திரிய
வியாபாரங்கள் என்ற குறிப்பில் வைத்து விரித்துக்காண்க.

இனி, சீகண்ட பரமசிவன்பால் தூலமாகக் காணப்படும்
சோமாஸ்கந்த வடிவத்தில் சக்தி 36-தத்துவங்களிலும் வியா
பித்து நின்று அதிகாரம் செய்யும் வடிவமாகவும்; நடுவண்
நிற்கும் முருகவேள் ஆன்மாக்களுக்கு அந்தர்பாயிபாயிருந்து
மலங்களை யொழிக்கும் குரவனாகவும்; சிவபிரான் அவ்வான்
மாக்கள் அனுபவிக்கும் பேரின்ப வடிவமாகவும் விளங்குகின்
றனர். அதனால், குருநாதன் என்னும் பெயர் முருகவேளுக்கே
சிறப்பாக உள்ளதென்க. மந்திரமூர்த்தி இறைவருக்குத்
தூலவடிவும், ஆன்மமூர்த்தி சூக்குமவடிவும், சத்திமூர்த்தி
அதிசூக்கும வடிவும் என்பர்.

இனி, ஆறுமுகமான பொருளையும் சிறிது சிந்திப்பாம்.
ஏறமயில் ஏறிவிளையாடுமுகம் ஒன்று, அது பூதாத்மாவுக்
குரியது. ஞானமொழி பேசுமுகம் அந்தராத்மாவுக்குரியது.

அடியார் வினைதிர்க்கும்முகம் ஜீவாத்மாவுக்குரியது. வேல் வாங்கி நின்ற முகம் மந்திராத்மாவுக் குரியது. சூரரை வதைத்த முகம் தத்துவாத்மாவுக் குரியது. வள்ளியை மணந்த முகம் பரமாத்மாவுக் குரியது. மத்தியிலுள்ள முகமே அது. பேரின்பந்தருவது அந்தத் திருமுகமே ஆம் என்க. இதன் விரிவெல்லாம் சமயம் வாய்ப்புழி ஆராய்வோம்.

ஸ்கந்தன் என்பது உமையம்மையாரால் சேர்க்கப்பட்ட வன் எனவும், சத்துருக்களை நாசம் செய்பவன் எனவும் பொருள்படும் வடமொழி ஆதலின் எழுத்துக்களின் உச்சாரண பேதத்தால் பொருள் அறியப்படும்.

முருகவேளுக்குரிய தலங்களும் பல. அவற்றுள் சிறந்தன ஆறு தலங்கள். நக்கீர தேவர் திருமுருகாற்றுப் படையில் கூறிய திருப்படை வீடுகள், ஆறே. ஆறு என்னும் எண்ணுக்கும் முருகவேளுக்கும் ஒரு சிறந்த தொடர்புண்டு. அவை முகங்கள் ஆறு, கண்கள் ஈராறு, கரங்கள் ஈராறு, திருப்பதிகள் ஆறு, மந்திர எழுத்துக்கள் ஆறு என்பன. கண்கள் மூவாறெனவும் தியான சுலோகம் உண்டு. இனி,

“சகலமு முதலாகிய அறுபதி நிலைமேவிய

தடமயிலதனில் ஏறிய — பெருமானே” எனவும்,

“ஆறுதிருப்பதியில் வளர்—பெருமானே”

எனவும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருளுவார்கள். எல்லாத் திருப்பதிகளையும் எடுத்துக்கூறுதல் இயலாது. ஆகலின்

குன்றுதோறூடலால் மற்றைத் திருப்பதிகளையும் தழுவிக்கொண்டார். திருப்பரங்குன்று, திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), பழமுதிர்சோலை (அழகர்மலை), ஆவிநன்குடி (பழநி), திருவேரகம் (சுவாமிமலை), குன்றுதோறூடல் (எல்லா நிலத்திலும் உள்ள எல்லாத்தலங்களும்) என்பன ஆறு திருப்பதிகளாம்.

அட்டதிக்கிலும் உள்ள அஷ்டபுரிகள் புரியட்டக்காரம் போன்றன. காசிபருடைய மனைவியர் பதின்மூவரையும் 1. இராகம், 2. துவேஷம், 3. காமம், 4. குரோதம், 5. லோபம், 6. மோகம், 7. மதம், 8. மாற்சரியம், 9. ஈரிஷம், 10. அகூபை, 11. டம்பம், 12. தர்ப்பம், 13. அகங்காரம் என்னும் 13 குணங்கள் என்னலாம். சாஸ்திர விசாரத்தால் அகங்காரத்தின் வலியறும். தத்துவஞானத்தால் மாயாகாரியங்களில் செல்லும் ஆன்ம உணர்ச்சி நாசமாகும். ஆணவமே ஆன்மா சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வையடைபப் பேருபகாரமும் ஆம். குகன்—பரமாசாரியன். பூதப்படைகள்—சிவதத்துவம். இச்சாசத்தி—வள்ளியம்மையார். கிரியாசத்தி—தெய்வபாணையம்மையார். ஞானசத்தி—வேலாயுதம். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மூர்த்தி மயிலின்மேல் ஆரோகணித்துள்ள குறிப்பு ஆணவமலத்தின் வலிகுன்றிய காலத்துச்சிவஞானம்மேலிட்டுப் பிரகாசிக்கும் என்பதேயாம். ஆணவமலம் பகல்விளக்குப்போலச் சத்தி கெட்டிருப்பதை யன்றி அது என்றும் அழிவதில்லை என்ற உண்மையும்

தெளிவாம். வேதங்களே மயில் எனக்கூறப்படுகிறது; இறைவன் வேதங்களிடமாகப் பிரகாசிக்கிறான் என்பது குறிப்பு. மயில் அதோமாயை எனவும், சேவல் ஊர்த்துவமாயை எனவும் கூறுவர்.

“அறிவுளறிவை அறியுமவரும் அறிய அரியபிரமமே”

“தனி முத்திக் கொருவித்தே”

என்பன முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானே முருகவேள் என்பதை வலியுறுத்தும்.

“வரங்கொண்ட உமைமுலைப்பால் மணங்கொண்ட செவ்வாயும், பரங்கொண்ட களிமயிலும் பன்னிரண்டு கண்மலரும், சிரங்கொண்ட மறையிறைஞ்சும் சேவடியும் செந்தூரன், கரங்கொண்ட வேலும் என்றன் கண்ணைவிட்டு நீங்காவே”

வேலுமயிலுந்துணை.

